

– e6-d5! – parancsolta, majd vigyorogva hozzátette: – Elvégre úgyis ezt lépted volna, nem? Megint én jövök!

És ez így ment tovább. A diktátor értelmetlen párharcokat indított, egymás után áldozta fel a bábuit, persze úgy, hogy ő is leüssön egyet. Elment a futóm, neki a lova esett el. Lassan mindenkinek elborult az agya, a játékosok hidegvérrel, állati ösztönnel öltek. A táblán patakokban folyt a vér, mígnem csak három gyalogom maradt, köztük Hans, Anna, a királynő, valamint a két bástya. Ha Hans egyet előrelép, akkor senki sem védi, és a diktátor bástyája simán leveheti. Azzal viszont a bástya elmozdul, a fekete király védtelen marad, és Annával támadásba lendülhetek: a királynő átlósan elmozdul, és sakkot ad! Csak egy helyre mozdulhat, ekkor viszont az én fehér bástyám lendül támadásba, majd a másik. Három lépés és matt! Nyerhetünk! Fel kell áldoznom Hansot... Mit vétett ellenem? Mondhatjuk, rám kényszerítette a fehér király véreskezű szerepét, de mégiscsak én adtam ki az utasításokat...

– Hans, lépj előre egy mezőt.

Hátranézett, majd bólintott. Úgy tűnt, megértette a lépésemet. A diktátor kajánul felvihogott, és már utasította is a bástyáját. Minden a terv szerint. Arca elfehéredett, mikor kimondtam a végső szót: matt! A termen szempillantás alatt síri csend lett úrrá. Senki sem üvöltözött és senki sem ugrált.

– Öljétek meg mind! – rikoltotta.

Verejtékben úszva ébredtem a szöuli hotelszobában. Anna átölelt és megsimogatta az arcom:

– Már megint Kimmel álmodtál?

VASILE PETRE FATI

Egy bizonyos emberi melegség

*Egy bizonyos emberi melegség, melytől
benedvesednek az ujjaid
s az arcod, és ezalatt kint minden besötétül.
A vágy, hogy megérints egy nálad gyengébb
személyt,*

*A rövid haját. A város szélén élsz, ne feledd,
és azt sem, hogy búcsút mondhatsz a többieknek
Akár egy bádognod. A barátod borotvált feje,
Az olló, mellyel megnyírhatod
a szívét annak, aki jobb nálad.*

*Nem kell más, csak kizavarni a pókokat
a konyhából,*

*Semmi, csupán kezedd lefedni azt a léket,
amit épp most hagy a vers a mellkasodon.*

VASILE PETRE FATI (1944–1996) a hatvanas években színre lépett román költőnemzedék jeles képviselője. Konstancán született. Filológiát szülővárosában, filozófiát Bukarestben hallgatott. Hét verseskötet, egy gyermekkönyv, három rövidpróza-kötet és két regény szerzője. Legfontosabb költeményei az O anumită căldură umană (Egy bizonyos emberi melegség) című antológiában olvashatók.

A Nap ott fenn

*Nem akarom többé, hogy lemenjen a nap
És ha meghal anyám, soha többé ne menjen le.
A nap, az a baktériumos paca ott fenn.
Az istenit, hát üljön le velem és beszéljessünk,
mint férfi a férfival,*

*Én bérlő vagyok és megdolgoztam ezért a napért,
Fizettem neki a zsebpénzemből,
Hogy felkeljen.*

*Tehát az enyém a párizsi nap,
Azt csinállok ezzel a mindenhez értő nappal,
amit csak akarok,*

*Ráhajtom a fejem, alszom rajta, majd felkelek
És hazaküldöm,
Nekem ez nem fog menni.*

MIHÓK TAMÁS (1991, Nagyvárad) kétnyelvű költő, műfordító és kiadói szerkesztő. Az alap- és mesterképzést a Nagyváradi Állami Egyetem román–angol szakán végezte, majd ösztöndíjasként két évig az ELTE BTK-n tanult. Jelenleg a marosvásárhelyi Petru Maior Egyetem filológia doktori iskolájának ösztöndíjas hallgatója. Kilenc kötete jelent meg (négy saját, öt műfordítás).

A prágai fickó

Ó, Uram, add, hogy szabaduljak a konyhai csótánytól,
Vehessek magamnak egy műtárgyat.
És ha Isten létezik, imádkozzon, hogy reggelente mossak kezet és arcot,
Hogy minden nap úgy tekintsek rá, mint jó emberre.
A körmeit nem akarom látni. Inkább Franz Kafka jóindulatára van szükségem.
Ez a prágai fickó azért harapott kenyérbe és kortyolt vízbe,
Hogy éljen. Hogy vége legyen már ennek a versnek.

Néhányszor

Becsengettem néhányszor hozzá,
Tél volt és beengedett.
Hosszú sálam
Kiterült a lába elé.
A portás mindent tudott rólam.
Úgy beszéltem neki róla,
Mint nővéremről.
Szomorú portékám volt a haja,
Vágtam belőle egy-egy tincset, majd eladtam.
Egy egész telet kihúztam így,
Nevén szólítottam, de Austerlitzné,
Aztán panaszkodtam semmiségekről
Csak azért, hogy kérhessek tőle tüzet,
Ennyi.

Emberi települések

Az emberi települések szeszszagúak,
Valami történik velük, ahogy nap mint nap éldegélnek.
Kár, hogy az emberek madarokról és
Vadakról álmodoznak.
Ők a vadak és a madarak is ők.
Innen, az emeletről vadászom őket,
Tele ábrándokkal, étellel.
Reggel, egy csepp zöld tea,
Egy falatnyi élet, hogy hidd, létezel.
S a többi? A többi csak egy ékszer,
Mely kicsúszik a kezedből.

Fordította **MIHÓK TAMÁS**